

ဖောင်လှပျိုး

ချင်ချင်ကြုံ

သင်နှင့်မသက်ဆိုင်တော့သည့်
မနက်ပြန်၏ နောက်ဆိုးသတင်း

• • • • •

(၁)

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတာ ....
စာနာခံစားတတ်သူချင်းအတွက်
အသံမဲ့ ဘာသာစကားပါပဲ။

ပန်းချီ အနုပညာကို မည်သို့မျှ ကျွန်တော် မခံစားတတ်သကဲ့သို့၊
ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကိုလည်း၊ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါခဲ့ပါ။

မနှစ်သက် မခံစားတတ်သည့်အပြင် ဖန်တီးရေးဆွဲဖို့၊
ဝါသနာမပါခဲ့ပါလျက်၊ မမ ကြွေမြယံ နှင့် ၊ စ၊ တင်သိကျွမ်းခဲ့ရသည့်
နောက်ပိုင်းမှာတော့၊ ကျွန်တော် ... ပန်းချီကားတစ်ကားလောက်ကို ထည်ဝါစွာ
ရေးဆွဲတတ်ချင်ခဲ့လေသည်။

အဲဒီ တုန်းက၊ ကျွန်တော်အသက် ဆယ်သုံးနှစ်သာသာ။ မမ ကြွေမြယံ၏
အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော် ... ဟု၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။

ထိုစဉ်က ... ကျွန်တော် ရေးဆွဲတတ်ချင်သည့် ပန်းချီကားမှာ
အညာဒေသ နောက်ခံ၊ နွေရာသီ၏ အေးမြသော မြင်ကွင်းမျိုးကို၊ ပုံဖော်ရေးဆွဲရမည့်၊
ပန်းချီကား ဖြစ်သည်။ မည်သည့် ပန်းချီရေးဆွဲနည်းဖြင့်၊ ရေးဆွဲသည်ဖြစ်စေ၊
ထိုမြင်ကွင်းမှာ၊ လွန်စွာငြိမ်သက် အေးမြနေစေမည့်၊ မြင်ကွင်းမြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့၊ ထိုပန်းချီ မြင်ကွင်းထဲသို့၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
ရောက်ရှိ ရင်ခုန်ခဲ့ ပြီ။ ကျွန်တော့ အနီးတွင် မမ ကြွေမြယ် ရှိနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏
။

*

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင်း ဆွေမျိုးများရှိရာ အညာဒေသသို့
အဘိုးအဘွားတို့နှင့်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အညာဒေသ၏ အခြားနေရာတွေမှာ၊ တမာပင်တန်းတွေ၊
ထနောင်းပင်တွေ၊ လက်ပံပင်တွေ ၊ ထန်းတောတွေ၊ ရှိနေမှာတော့၊ သေချာပါသည်။

သို့သော် .... ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်၊ အေးစိမ့်ငြိမ့်သက်သည့်
မြင်ကွင်းထဲမှာတော့၊ ထိုအပင်တွေ၊ တစ်ပင်မျှ၊ ရှိမနေဘဲ၊ မန်ကျည်းပင်များလား
အံ့ဆိုင်းစွာ ရှိနေခြင်းသည်၊ ကျွန်တော့် အဖို့ လွန်စွာ ထူးခြားဆန်းပြားနေလေ၏ ။

ထို့အပြင် မန်ကျည်းပင်တန်း၏ အာဝါသ၊ ထဲမှာ၊
အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်သားလေး ကျွန်တော့်ကို ပို၍ ရင်ခုန်စေသည်ကတော့၊
ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးလိမ့်မည် ... ဟု၊ ခန့်မှန်းရသော၊ မမတစ်ယောက်၊
မန်ကျည်းသီးတွေ၊ ကောက်ယူနေသော၊ မြင်ကွင်းကြောင့်ပင်၊ ဖြစ်၏ ။

ထိုမမ၊ ကောက်ယူနေသည်မှာ၊ မန်ကျည်းသီးတွေမှန်း၊ ကျွန်တော်
သိမြင်ပါလျက် ၊ ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံး၏ ထင်မြင်အာရုံထဲမှာမူ မမသည်၊
ခရေပင်တန်းကြီးအောက်၌ ၊ ခရေပွင့်လေး တွေ၊ ကောက်ယူနေသည့်ပမာ၊
ခံစားထင်မြင်မိပေသည်။

ရင်ခုန်တတ်စ၊ အရွယ်၏ ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲတွေးတတ်သည့်၊

အထူးအခွင့်အရေး ... ဟုပင်၊ ကျွန်တော်၊ မှတ်ပိုက်မိပေသည်။

ခါးလယ်ခန့်အထိ၊ ရှည်လျားနက်သွယ်သော၊ ဆံပင်တန်းများက၊
သူတို့၏ ပိုင်ရှင်၊ နတ်ထိပ် တင်သူဇာတစ်ပါးကို၊ ယိမ်းနွဲ့ခိုမှီကာ၊
ကွယ်ကာထားသည်နှင့်၊ တူလွန်းလှသည်။

ရံရွှေတော် ဆံနွယ်နက်တို့က၊ မည်သို့ပင်၊
ကွယ်ပုဂံပိတ်ဆည်းထားသော်လည်း၊ လ၊ မင်းသာကို တိမ်၊ ခိုးတွေ ကြာကြာ
မဖုံးပုဂံနိုင်သကဲ့သို့၊ မမ၏ မျက်နှာ ငွေလ၊ မင်းလေးသည်၊ နေပူပူ ရင်ပြင်လယ်၌
ပင်၊ အေးမြစွာ ဝင်းပ၊ လင်းသာနေပါ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတတ်ချင်မိသည်။ ထိုအခါမှ စ၊ ၍ ၊
ပန်းချီကား တစ်ကား ကို၊ မမှိတ်မသုန်၊ ကြည့်မြင် ခံစား၊ ဖတ်ကြားချင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာသာ၊ ကျွန်တော် ပန်းချီတတ်နေပါက၊
ကမ္ဘာ့မျက်လုံးများအားလုံး၊ မြန်မာ့ပန်းချီ အလှတစ်ကားကို ရင်သပ်ရှုငေးစွာ၊
မော့ကြည့်လက်ဖျားခါသွားစေနိုင်၏ ။ ကျွန်တော် ရေးဆွဲမည့် ပန်းချီကား၊
ဘယ်လောက်များ လှပ၊ သက်ဝင်လေမလဲ။

နေပူပြင်၏ အဝန်းအရံအလယ်၌ ၊ မန်ကျည်းပင်တန်း၊
မန်းကျည်းပင်တန်းက၊ လည်း၊ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ မန်ကျည်းပင်တန်းမျိုးမဟုတ်။
အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ စိမ်းစိမ်းလဲ့လဲ့။

ထိုမန်ကျည်းပင်တန်း၏ အဆုံးမှာ၊ မမ .... ဆင်းလာဟန်တူသည့်၊
ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးတစ် လုံး၏ တစ်စွန်းတစ်စမြင်ကွင်း။

မန်ကျည်းပင်တန်း၏ တစ်ဖက်တွင် မန်ကျည်းပင်ကြီး နှစ်ပင်။
ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီး၏ နံဘေးတွင်၊ နောက်ထပ် မန်ကျည်းပင် နှစ်ပင်။

ထိုမြင်ကွင်း နောက်ခံဖြင့်၊ အကျူးဖြူဖြူလေးနှင့် ခေတ်ပေါ်ထဘီ

အပြာနုနုလေးကို၊ ဝတ်ဆင် လာသည့်၊ ဝင်းပပ အလှနတ်သမီးတစ်ပါး၊
မန်ကျည်းသီးတွေကို၊ လက်သွယ်ဖျားလေးတွေဖြင့်၊ ညင်သာစွာ
ကောက်ယူနေသည်မှာ၊ ငေးကြည့်စရာ၊ အေးသည့်ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ... ဟု၊
ယခုအချိန် အထိ၊ ကျွန်တော် တွေးမြင်ထင်ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

“မန်ကျည်းသီး စားချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် ကူကောက်ပေးတာပါ”

“မင်းက၊ ရန်ကုန်သားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုနားက၊ အိမ်က၊ လား။”

ဒွေးလေး လှကြည်တို့အိမ် ... ဆိုတာလေ

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါ ... ကျွန်တော့် အဘိုးရဲ့၊ နှမ”

“ဪ ... ။ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ လာတာပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီ။ မန်ကျည်းတောင့် နှစ်တောင့်ကို၊

ခံတောင်းငယ်ထဲသို့၊ ထည့်ပေး ဖြစ်သည်။

“မမက၊ ရန်ကုန်က၊ ပဲလား”

“အလဲ့၊ ရန်ကုန်သူမှန်း သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမ အသားက၊ ဖွေးဖွေးလေးဆိုတော့”

ပြီးလျက်၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။ ။ ထိုအခါမှာ၊ ပါးချိုင့်လေးကို၊

မြင်ရသည်။

“ပျင်းနေတာနဲ့၊ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ ... ခဏစောင့်။ ကင်မရာ

သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

*

အမှန်က, တော့ ကြွေကျနေသော မန်ကျည်းတောင့်များကို၊
မမကောက်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ ဦးကြီးတစ်ယောက်က, ဝါးလုံးရှည်ဖြင့်၊
မန်ကျည်းသီးများကို၊ လှမ်းပုတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်၊ မန်ကျည်းသီးများမှာ၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျ
မန်ကျည်းသီးများ၊ ပါဝင်သကဲ့သို့၊ မမြင်ဖူး သော၊ အတောင့်သေးသေး၊
မန်ကျည်းသီးများလည်း ပါဝင်နေလေ၏။

ထိုအခါကျမှ၊ အပင်တန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။
ဒန်သလွန်ရွက်လိုလို၊ ဘာလိုလို အရွက် မျိုးဖြင့်၊ သီးနေသော၊
မန်းကျည်းပင်တွေကိုလည်း၊ တွေ့ရ၏။ ထိုမန်ကျည်းသီးဟု၊ ခေါ်သည့်၊ အတောင့်
ငယ်လေးတွေက၊ ချက်ချင်းစား၍ ရသည်။ ချိုရဲဖန်တွသည့်ရသည်။

“ဒါ ... တရုတ်မန်ကျည်းသီး ... လို့၊ ခေါ်တယ်”

“ရေမဆေးဘဲ၊ စားလို့ရလား”

“ရေဆေးရင်တော့၊ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ...၊ အညာမြေက၊
မြို့ပြတွေထက်စာရင် ပို ... သန့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က၊ မန်ကျည်းတောင့်များကို၊ ခံတောင်းတွင်း ထည့်ကာ ..

“အညာ ... ဆိုတာ၊ ဘာကို ခေါ်တာလဲဟင်။ ကျွန်တော် ကြားဖူးနေတာ၊
ကြာပြီ၊ ဘာလို့ ခေါ်နေကြတာလဲ မသိဘူး”

ပါးချိုင့်ကလေးကို၊ နီးကပ်စွာ မြင်ရ၏။

“အညာ ... ဆိုတာ၊ အထက်အရပ် ... လို့၊ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းပေါ့”

“ဪ”

“နောက်တစ်ခုပါ၊ တွဲ မှတ်ထား”

“ဟုတ်”

“အကြေ”

“ဗျာ”

“အကြေ ... အကြေ၊ အကြေ ... ဆိုတာ၊ အောက်အရပ်ဒေသ။ အောက်အရပ် .... လို့ ခေါ်တယ်။ မြန်မာပြည် အောက်ပိုင်းပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်၊ နားထောင်မှတ်သားဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့မည့် ... အညာ။ ဘယ်တော့မှ မမေ့မည့် ... အကြေ။

“မင်းက ... ဘယ်နှုတ်တန်းလဲ”

“ခုနစ်တန်း ဖြေထားတယ်”

“ရှစ်တန်း ... လို့ပြောလေ”

“အောင်စာရင်းမှ၊ မထွက်သေးတာ”

မျက်ခုံးနက်လေးတစ်စုံ၊ တွန့်ကွေးသွား၏။ ကျွန်တော် ... ဘာသာ မပြန်တတ်။

“မင်း ... ယောကျ်ားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ယောကျာ်းဆိုတာ၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို၊ အောင်မြင်ရမယ် ...လို့၊
သေသေချာချာ ယုံကြည်ထားရတယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်း ... ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲကို၊ ဖြေနိုင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“ဖြေနိုင်တယ်ဆိုရင်၊ ခုနစ်တန်း ဖြေထားပါတယ် ... လို့၊ မပြောဘဲ။
ရှစ်တန်း ... တက်ရမယ် ... လို့၊ ဘာကြောင့် မပြောရဲတာလဲ”

“အောင်စာရင်း၊ မထွက်သေးလို့လေ”

“မင်း ... အောင်အောင်ဖြေထားရင်၊ ကိုယ့်အောင်စာရင်းကို၊
ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုထုတ်ရဲရ တယ်”

ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ပါ။ သို့သော် .. နားလည်သလိုလိုတော့၊
ဖြစ်ပါသည်။

“ယောကျာ်းပဲ၊ ကိုယ် လုပ်ထားတဲ့အလုပ်ကို
အောင်မြင်အောင်လုပ်ထားပြီးရင်၊ အောင်ရမယ် ... လို့ ပြောရဲရမှာပေါ့။

ပြန်ပြော။ မင်း ... ဘယ်နှတန်းလဲ”

ကျွန်တော် ရယ်လျက် ..

“ရှစ်တန်း တက်ရမယ်”

“အေး၊ အဲဒီ လိုမှပေါ့”

“မမကရော၊ ဘယ်နှတန်းလဲ”

“ကျောင်းပြီးသွားပြီ”

“ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတာ၊ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ဖြေပြီးသွားပြီ။ ဘွဲ့ယူဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် ... လို့ ပြောတာ”

“လူ တစ်ယောက် .. ဘယ်နှဘွဲ့ ယူရတာ လဲ”

“ကိုယ် ... လိုချင်သလောက် ယူလို့ရတယ်။ ငါက, တော့ မလိုချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့၊ မလိုချင်တာလဲဟင်”

“မယူချင်တော့လို့ပေါ့”

ကျွန်တော် ... နားမလည်သည်ကို၊ သိသည်နှင့် တူ၏ ။

“ဟိုတုန်းကတော့၊ ရသလောက်ယူမလို့။ အခု ... တစ်ဘွဲ့ပဲ ယူတော့မယ်.... လို့ ပြောတာ။

ငါက ... အိမ်က, ထွက်ပြေးလာတာ၊ စိတ်ညစ် .... လို့”

“စိတ်ညစ်ပေမယ့်၊ မမက ... လှလှလေးပဲ။”

သူများတွေ စိတ်ညစ်ရင် မလှဘူး

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖိကပ်လျက်၊ မမ ပြုံး၏ ။ ပါးချိုင့်လေး၊ ပို၍ ပေါ်လွင်သည်။

*

မမ၏ ဦးကြီးက၊ ကျွန်တော်နှင့်မမ မန်ကျည်းသီး ကောက်နေပုံကို၊

ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးသည်။ လေးငါးပုံလောက် ရှိမည် ထင်၏။

“ရန်ကုန်၊ ဘယ်နားမှာနေတာလဲ”

ကျွန်တော့ နေရပ်လိပ်စာကို၊ ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

“ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ”

“စံဗလ”

မမက ... နာမည်နှင့်လူ၊ လိုက်ဖက်မှု ရှိမရှိ၊ ကြည့်သလိုမျိုး၊
ကျွန်တော့်ကို၊ ကြည့်၏

“မမ နာမည်က , ရော”

“ကြွေမြယ်”

စိမ့်လဲ့လဲ့ ကြွေရုပ်နတ်သမီးလေး၊ ကျွန်တော့် အတွေးကောင်းကင်ယံ၌
ထင်သာမြင်သာ သွားစေမည့် ... အမည်နာမ။

*

(၂)

“လူကြီး သူမ၊ တွေကို ပြောသွားပါလား ” ... ဟု၊ ပြောရင်း၊ အဘွား ဒေါ်အေးရီက၊ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ဖို့ ပြင်သည်။ အဘိုးဦးအေး ရှိရာသို့၊ ကျွန်တော် အရောက်ပြေးသည်။ ဒါပေမဲ့.... ဝါးခြမ်းပြားဖြင့်၊ တစ်ချက်လောက်တော့၊ အရိုက်ခံလိုက်ရ၏ ။

အဘွားရိုက်ရာ နေရာကို ပွတ်သပ်ရင်း၊ အဘိုး၏ အနီးတွင်၊ အဘွားမမြင်အောင် ကွယ်လျက် နေရ၏ ။

“ဘာဖြစ်လိုတုံး”

အဘိုး၏ အမေး။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဟောဟို ... မန်ကျည်းပင်တွေအောက်၊ ရှိနေမယ် ထင်တာ၊ မရှိတော့ဘူး။ ပျောက်သွားလိုက်တာ။

ဟိုဘက်၊ သန်းလှတို့အိမ်၊ ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည် မိန်းကလေးနဲ့။ ရေစည်တိုက် လိုက်သွားတာ ... တဲ့၊ ပြောမသွားလို့၊ ရိုက်တာ”

အဘိုး ရယ်လေ၏ ။

အဘိုး၏ နှမ၊ ဒေါ်လှကြည်က၊ ပါ၊ ရယ်လျက် ...

“လူပျို အလှည့်သွားတာလား”

ကျွန်တော် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မသိသဖြင့်။ ခေါင်းခါပြရ၏ ။

အဘွားက၊ ပွစိပွစိဖြင့်၊ အိမ်တလင်းကို၊ တံမြက်လှည်းနေသည်။

ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်က၊ မီးဖိုဆောင်အတွင်းသို့၊ ဝင်သွား၏။ မီးဖိုဆောင်မှာ အိမ်အနောက်ဘက်တွင် မဟုတ်။ အိမ် မျက်နှာစာ၊ လက်ျာဘက်တွင်၊ သီးသန့် တည်ဖွဲ့ထားသည့်၊ နေရာ၊ လုံခြုံသည့် အကာအရံ။

“အဘိုး”

“ဘာတုံးကွ”

“လူပျိုလှည့်တယ် ဆိုတာ၊ ဘာပြောတာလဲ”

ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်၏ အမေးစကားကို အဓိပ္ပာယ်မသိသဖြင့်၊ အဘိုး ဦးအေးအား တီးတိုး မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘိုးက ပြုံးလျက် ...

“မင်း ... ကောင်မလေးနားကို သွားတာ။ အဲဒါ ... လူပျို လှည့်တယ်ခေါ်တာပေါ့”

“သား ...၊ ကောင်မလေးနား မသွားပါဘူး၊ အဘိုးရဲ့။ ဟိုနားက ... ကြွေမြယ်ဆိုတဲ့ အစ်မနဲ့၊ သူ ခေါ်လို့ လိုက်သွားတာပါ။ သူ့ ဦးကြီးနဲ့ ရေစည်တိုက်၊ သွားမလို့၊ လိုက်မလား ... တဲ့။ ရေစည်တိုက်တယ် ... ဆိုတာ၊ ဘာမှန်းမသိလို့၊ သားလိုက်သွားတာပါ”

အဘိုးက၊ ပြုံးစိစိဖြင့် -

“ဘာတဲ့လဲ။ ရေစည်တိုက်တယ်ဆိုတာ မြင်ခဲ့ရဲ့လား”

“နွားလှည်းပေါ် ရေစည်တင်ပြီး၊ ရေသွားခပ်တာပါ ... အဘိုးရာ။ သားက ဘာများလဲ ... လို့။

နောက်ပြီး ... ထင်းခွေတယ် ထင်းခွေတယ်နဲ့ ပြောနေကြလို့ အဲဒီ မမ ကြွေမြယ်ကို၊ အဓိပ္ပာယ်မေးကြည့်တာ။

ထင်းသွားခုတ်တာကို၊ ထင်းခွေတယ် ... ခေါ်တာ ..တဲ့”

အဘိုး၊ တဟားဟား ရယ်၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒီ ၊ ကောင်မလေးကို၊ မင်း ... လူပျိုစကား သွားပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“လူပျိုစကားဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ ... အဘိုးရဲ့၊ နောက်ပြီး ... အဲဒါ၊ ကောင်မ၊ လေး မဟုတ်ပါဘူး။

သားထက် အသက်အများကြီး၊ ကြီးတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတောင်၊ တက်ပြီးပြီ ... တဲ့။ အစ်မကြီး အရွယ်ပါ”

“မင့် အရွယ်နဲ့တော့၊ အစ်မ အရွယ်ပေါ့ မြေးရဲ့။ အဘိုးတို့က၊ တော့ ကောင်မလေး... မြေးလေးအရွယ် ... ပဲ။

ဘယ်နှယ့် ... ၊ မင်း လူပျိုစကား ပြောခဲ့ပြီလား”

ကျွန်တော် ... ခေါင်းကုတ်ကာ ...

“စကားတော့၊ အများကြီး ပြောဖြစ်တယ် အဘိုးရဲ့။

လူပျိုစကားတော့၊ မပါဘူး။ လူပျိုစကား ဆိုတာ၊ ဘာစကားလဲ”

“ရည်စားစကားကို၊ ပြောတာကွ၊ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ် ...လို့၊ မိန်းကလေးကို ယောကျ်ားလေးက ပြောတာ။ အဲဒါ ... လူပျိုစကားပေါ့”

အဘိုးက ... ပြုံးပြုံးကြီး ပြောလေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၊ အေးခနဲ၊ စိမ့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားရ သည်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲတော့၊ ကျွန်တော် မသိပါ။ သိတာတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ မမ ကြွေမြယ်ကို၊ ဖျတ်ခနဲ၊ သတိရလိုက်မိခြင်း။

“သား မပြောပါဘူး အဘိုးရဲ့”

ထိုစဉ် အဘွားက ...

“မြောက်ပေး ... မြောက်ပေး။ ကြပ်ကြပ်မြောက်ပေး။ ဒီ ...

လမ်းသရဲကို။

ရန်ကုန်ကိုတောင်၊ ခြေကျင်ပြန်မယ့် လမ်းသရဲ၊ လှစ်ခဲဆို၊
ပျောက်ပျောက်သွားတာ။”

မင်း... ရန်ကုန် ပြန်ရောက်မှ၊မင့် အမေကို ထပ်ရိုက်ခိုင်းအုံးမယ်”

ကျွန်တော် အဘိုးအနားသို့၊ ပို၍ တိုးကပ်လိုက်၏ ။

မန်ကျည်းပင်တန်းတွင်း နေရောင်ခြည် မရှိတော့။

*

“တော့ မြေးနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာ”... ဟူသော၊ ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်၏
စကားသံကို၊ အိပ် ရာနီးနီးချင်း ကြား၏ ၊ အဘွား ဒေါ်အေးရီနှင့် အဘိုး၏ နှမ
ဘွားလေး ဒေါ်လှကြည်တို့၊ မနက်စာစား ရင်း ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏ ၊
ဘာအကြောင်း ပြောနေသည်တော့၊ မသိ။

“သန်းလှ တူမ၊ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ခင်ပွန်းရဲ့ အစ်ကို သမီး”

“ခဲအို သမီး ပ ... ဟယ်”

“အဲ ပ။ တစ်ကိုယ်တည်းလာတယ် ကြားတယ်။ သတ္တိ ကောင်းသားပဲ”

အမိအဘနဲ့၊ ပြသနာဖြစ်လာပုံ ရတယ် ...တဲ့၊ မိသန်းလှ ပြောတာ

“စံဗလနဲ့၊ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေပြီပ။ မန်ကျည်းပင်ပေါ်များ

တက်ဆော့ဦးမလား မသိပါ ဘူး”... ဟူသော၊ အဘွား ဒေါ်အေးရီ၏

ဗျစ်တောက်တောက် အပြစ်တင်သံကို လှေကားမဆင်းမီ ကြားရ၏။

အဘွားနှစ်ယောက်၊ မမ ကြွေမြယ် အကြောင်းကို ပြောနေကြသည် ...
ဟု၊ ခန့်မှန်းမိ၏။

“ဟဲ့ ... မောင်စံ”

ဘွားလေး၊ ဒေါ်လှကြည်၏ အမြင်ခေါ်သံ။

“ဗျ”

“ဟို ... တောင်ဘက်က၊ ရန်ကုန်သူ ကောင်မလေးနဲ့၊ နင်နဲ့
ချိန်းထားကြသလား”

အဘွား ဒေါ်အေးရီကို၊ မသိမသာကြည့်လျက်၊ ကျွန်တော်
ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲ့ ...။ နင့်ကို လာခေါ်သတော့။ ထမင်းကြမ်းကြော်နဲ့၊ ငါးပေါင်းကြော်
ကြွေးမလို့ ... တဲ့” အဘွား ဒေါ်အေးရီက ...

“သွား ... သွား။ အဲဒီ မန်ကျည်းပင်အောက်ကနေ၊
ပျောက်သွားလို့ကတော့၊ မင်းကို... ငဋ္ဌေးနဲ့၊ နွားကျောင်းထည့်လိုက်မယ်။ ဒါပဲ”

ငဋ္ဌေးဆိုသူမှာ၊ အဘိုး ဦးအေး၏ ညီ၊ ဦးဋ္ဌေးကို၊ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်၏။
ကျွန်တော့် အဘိုးလေး တော်စပ်သူ၊ အဘွားလေး၊ ... ဒေါ်လှကြည်၏ အထက်။

*

(၃)

“မမက... ဘာဖြစ်လို့၊ အိမ်က၊ ထွက်ပြေးလာရတာ လဲ”

“စိတ်ညစ်လို့”

“စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ၊ ငိုချင်တာကို ပြောတာလား လိုချင်တာမရတာကို၊ ပြောတာလား” မျက်နှာလေးကို၊ တမင်ရှုံ့ကာ၊ ပြုံးဟန်ပျိုးလျက်၊ မမက၊ “မင်းက၊ ကလေးဆိုတော့၊ လိုချင်တာမရင်၊ စိတ်ညစ်စရာ... လို့ ထင်နေမှာပေါ့။ ငါက... လူကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မလိုချင်တာ ရမှာစိုးလို့ စိတ်ညစ်ရတာ ”

“ဪ”

ဘာကြောင့် “ဪ” လိုက်မှန်း၊ ကျွန်တော် မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ... မမ ကြွေမြယ် ရှေ့မှောက်မှာ၊ ကျွန်တော် လူရာဝင်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိရှိသမျှသော၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကိုလည်း၊ ကျွန်တော် ပြောပြမိ၏။

“ကျွန်တော်လည်း၊ ဟိုးတုန်းက၊ လိုချင်တာမရရင်၊ စိတ်ညစ်စရာ... လို့။ အဲဒီ တစ်ခုတည်း၊ ထင်ခဲ့တာ။”

နောက်တော့၊ ကျွန်တော့မှာလည်း မလိုလချင်တာတွေအများကြီးပဲ

“မင်းက၊ ဘာကိုမလိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့် အဘွားကို၊ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

“ဟွန့်၊ ဘာဖြစ်လို့....”

“သူ့... ရှေ့က ပျောက်သွားတာနဲ့၊ လိုက်လိုက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ...။

တခြား မလိုချင်တာ တွေ၊ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်က ဆံပင်ရှည်ထားချင်တယ်။
မေမက... မထားခိုင်းဘူး။ အဲဒီ အ ခြေမနေမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး”

ပြီးတော့... ၊ သူဌေးသားဆိုပြီး၊ မာန်တက်နေတဲ့ကောင်၊
တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲလို... သူငယ်ချင်းလည်းမလိုချင်ဘူး၊ နောက်ပြီး....

မမက .... ၊ ရယ်လျက်၊ လက်ကာပြီး...

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်လေးနှစ်၊ အဲ ... ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပြီးတာ...”

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... အသက်ကြီးကြီးလာတာနဲ့ အမျှ၊ လိုချင်တာ မရလို့ရော...
မလိုချင်တာ ရနေ လို့ရော။ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရလို့ရော... ၊ မဖြစ်ချင်တာ
ဖြစ်နေရလို့ရော ...။ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်”

“အိမ်က ထွက်ပြေးရင်၊ စိတ်ညစ်တာပျောက်သလား... မမ”

“ဘယ်လို”

မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ အမြစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မမ,ထရပ်၏ ။

“မင်း... ၊ အဲသလို ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

“ဗျာ”

“အိမ်က ထွက်ပြေးရင်း စိတ်ညစ်ပျောက်သလား... လို့၊ မင်း ဘာကြောင့်
မေးရတာ လဲ”

“အခုတောင်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်ညစ်တတ်နေပြီလေ၊
ကြီးလာရင် ပိုပြီးညစ်ရမှာ လေ။”

အဲဒီ လို ... စိတ်ညစ်ရင်၊ မမ... လို အိမ်က၊ ထွက်ပြေးမလို့ပေါ့

“ဒုက္ခပဲ”

ဘာကြောင့် ညည်းတွားလေသည်ကို၊ ကျွန်တော် မသိ။ ပြီးနောက်...
ကျွန်တော့်အနီးတွင် ပြောင်းထိုင်၏ ။

ကျွန်တော့ နားထင်သို့၊ လက်ညှိုးဖြင့်၊ ထောက်ကာ...

“မှတ်ထားနော်”

ဦးခေါင်းကို မလှုပ်တလှုပ် ကျွန်တော် ညိတ်သည်။ ပြီးမှ...

“မမက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“အင်း။ အဲဒါ ... ပြောမလို့၊ သေသေချာချာ ရှင်းပြမှဖြစ်မှာ။”

သေသေချာချာ နားထောင်နော်

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ... တကယ် စိတ်ညစ်နေတာ၊ အိမ်ကဝေးရာကို၊ ထွက်ပြေးလာရင်း၊
ရင်ဆိုကရတဲ့ စိတ် ညစ်စရာ ပြသနာနဲ့ ဝေးမယ်ထင်ပြီး၊ ဒီ ... ဦးကြီးအိမ်ကို
ပြေးလာတာ။”

မင်း... မေးလိုက်တော့မှ၊ ငါ... လန့်သွားတယ်

“ကျွန်တော် မသိလို့ မေးတာပါ”

“အေး... ။ မသိတဲ့ အရွယ်ရှေ့မှာ၊ အမှားလုပ်နေတဲ့၊ လုပ်ပြမိတဲ့သူဟာ၊
သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့သူပဲ”

ငါ... အဲဒီ လို၊ မဖြစ်ချင်ဘူး။ မင်း... တစ်ခါတည်း မှတ်ထား။

ဘယ်လောက် စိတ်ညစ် စိတ်ညစ်၊ ဘယ်ကို [██████████] မှ၊ ထွက် မပြေးနဲ့၊

ထွက်ပြေးတိုင်း၊ စိတ်ညစ်တာ၊ မပျောက်ဘူး။ သိလား... မှတ်မိလား

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ သို့သော်... နားလည်၊ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်၊
ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်၏ ။

“မင်းကို... မမ၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်” ပို၍ နားမလည်။

“အိမ်က ထွက်ပြေးရင်း စိတ်ညစ် ပျောက်သလား ... လို့၊ မင်း ... မမကို
မေးလိုက်တယ်မ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ...၊ မမ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမေးမိခဲ့ဘူး။ မေးမိခဲ့ရင်၊
အခုလိုတောင်၊ အိမ်က ထွက် ပြေးလာခဲ့မိမှာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။”

မင်းမေးမှ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ မမ... မေးလိုက်တာ။ အခုမှ...
အဖြေထွက်တယ်။

ဟုတ်တယ်၊ အိမ်က ၊ထွက်ပြေးတိုင်း စိတ်ညစ် မပျောက်ဘူး။ လူကသာ
အိမ်နဲ့ဝေးနေတာ။

စိတ်ညစ်စရာနဲ့။ လူနဲ့ ... ဝေးမှ မဝေးတာ မမ... ကျွန်တော့်မျက်နှာ
ငဲ့ကြည့်ကာယ...

“နောက်ပြီး၊ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ...၊ သူ... မေးတဲ့
မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ဖို့အတွက် အဲ... ၊မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေနိုင်ဖို့အတွက်၊ကိုယ်...
ကိုယ်တိုင် မှန်ကန်ဖို့လိုတယ်... ဆိုတာပါ။ သိလိုက်ရတယ်၊ အဲ့ဒီအတွက်
မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပခုံးစွန်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပုတ်လျက် ပြုံးရွှင်စွာ ပြော၏
ပါးချိုင့်ကလေးပါ။ ကူပြုံးနေသည်။

“ဒါ့အပြင်၊ မမ... အဖြေတစ်ခုပါ၊ ထပ်တွေ့တယ်”

“ဘာလဲ မမ”

“ဘယ်... စိတ်ညစ်စရာက မှ၊ ထွက်မပြေးနဲ့၊ အဲဒီ စိတ်ညစ်စရာနဲ့ တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လို က်

ကိုယ့် ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားကြီးရင် စိတ်ညစ်စရာက၊ ဖယ်ပေးလိမ့်မယ်

“မဖယ်ပေးရင်ကော”

“ကိုယ် ရင်ဆိုင်တဲ့စွမ်းအား၊ နည်း...လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့... စိတ်ညစ်စရာက အကုန်ဖယ် မပေး ရင်တောင် ဘေးတော့ နည်းနည်ကပ်သွားမှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဆိုတော့၊ အခုတောင် စိတ်ညစ်စရာကိစ္စကို၊ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းချင်စိတ် ပေါက်သွားပြီလေ။

မင်းကို သိပ် ကျေးဇူးတင်တယ်။ အံ့ဩစရာ။ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ရှစ်တန်းတက်မယ့် ကျောင်းသားလေးက သတိဝင်စေမယ့် မေးခွန်းမျိုးကို မေးပေးတာ။

တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်... သိလား မောင်ငယ်လေး ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပြောပြန်၏ ။

“ကျွန်တော်လည်း မမကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“စိတ်ညစ်ရင်၊ အိမ်က ထွက်မပြေးနဲ့လို့၊ ဆုံးမ တယ်လေ”

“အမလေး၊ မဆုံးမ ပါဘူး။ မမလုပ်သလို လိုက်လုပ်မှာစိုးလို့ ရှိရှိသမျှ ဉာဏ်ပညာနဲ့ တားရတာ ပါ”

မင်းကို ဆုံးမဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အခုမှ ဆုံးမရမှာ

“မမက မလိမ္မာဘူးလား ”

“မိဘကို ဆန့်ကျင်ရင် မလိမ္မာဘူး”

“မမက၊ ဆန့်ကျင်လို့လား”

ခေါင်းလေးကို၊ တရိုတသေ တမင်ပြုကာ ညိတ်ပြု၏ ၏

“ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မမက... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်တာလဲ”

“မလိုချင်တာကို၊ မိဘ၊ ကပေးလို့၊ မယူချင်ဘူး ... လို့၊ ပြောမိခဲ့တာ။

ပြီးတော့ ... ဒီကိုလာပြီး ၊ ဦးကြီးနဲ့ လာတိုင်တာ”

“ဪ”

ဘာမှမသိဘဲ၊ ထပ်မံ၍ ကျွန်တော် “ဪ ” လိုက်ပြန်ပါသည်။

“မင်းသာ မေးခွန်း မထုတ်ခဲ့ရင်၊ ငါ .. အဖြေထွက်ဦးမှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို အဖြေလဲ .. မမ”

“ဘယ်ပြဿနာဖြစ်ဖြစ်၊ ရှောင်မနေနဲ့။ တည့်တည့် ...

မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်စမ်းပါ .. ဆိုတဲ့ အဖြေပဲ”

အဓိပ္ပာယ်တွေကို၊ သေသေချာချာ မသိပါ၊ သို့သော် ...

စကားလုံးတိုင်းကိုတော့၊ ကျွန်တော် ... မှတ်မိပါသည်။

*